

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 2/2009 - 21 pàgines

Sessió extraordinària del dia 24 de febrer del 2009

El dia 24 de febrer del 2009, dimarts, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en sessió extraordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 4/2009, que és el següent:

Punt únic: D'acord amb el que disposa l'article 51.2 del Reglament del Consell General, compareixença davant del Consell General del M. I. Sr. Cap de Govern per explicar la política de relacions exteriors del Govern en matèria econòmica i fiscal.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Joan Gabriel i Estany i Bernadeta Gaspà Bringeret, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sra. Olga Adellach Coma
M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sr. Alain Bernat Gallego
M. I. Sr. Carles Blasi Vidal
M. I. Sr. Robert Call Masià
M. I. Sr. Ricard de Haro Jiménez
M. I. Sr. Josep Maria Farré Naudi
M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró
M. I. Sr. Jordi Font Mariné
M. I. Sra. Lurdes Font Puigcernal
M. I. Sr. Joan Gabriel i Estany
M. I. Sra. Eva García Pastor
M. I. Sra. Bernadeta Gaspà Bringeret
M. I. Sra. Mariona González Reolit

M. I. Sr. Jordi Jordana Rossell
M. I. Sr. Esteve López Montanya
M. I. Sr. Daniel Mateu Melción
M. I. Sr. Víctor Naudi Zamora
M. I. Sr. David Pérez Peiró
M. I. Sr. Emili Prats Grau
M. I. Sra. Maria Pilar Riba Font
M. I. Sra. Eva Riberaygua Dournès
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
M. I. Sr. Jaume Serra Serra
M. I. Sr. Enric Tarrado Vives
M. I. Sr. Carles Verdaguer Pujantell

El M. I. Sr. Síndic ha excusat l'absència del M. I. Sr. Josep Dallerès Codina.

També hi és present el M. I. Sr. Albert Pintat Santolària, Cap de Govern, acompanyat de la M. I. Sra. Conxita Marsol Riart, Ministra de Presidència; i dels M. I. Srs. Ferran Mirapeix Lucas, Ministre de Finances; Xavier Jordana Rossell, Ministre d'Ordenament Territorial, Urbanisme i Medi Ambient; Juli Minoves Triquell, Ministre de Desenvolupament Econòmic, Turisme, Cultura i Universitats; Antoni Riberaygua Sasplugas, Ministre de Justícia i Interior; Meritxell Mateu Pi, Ministra d'Afers Exteriors; Montserrat Gil Torné, Ministra de Salut, Benestar, Família i Habitatge; Joel Font Coma, Ministre d'Economia i Agricultura, i Roser Bastida Areny, Ministra d'Educació, Formació Professional, Joventut i Esports.

Assisteix també a la sessió el Sr. Valentí Martí Castanyer, secretari general del Consell General.

(El M. I. Sr. Robert Call Masià, secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 10.00h)

El Sr. síndic general:

Bon dia a tothom. Sigueu benvinguts a aquesta sessió extraordinària de compareixença del Sr. cap de Govern.

Punt únic: D'acord amb el que disposa l'article 51.2 del Reglament del Consell General, compareixença davant del Consell General del M. I. Sr. Cap de Govern per explicar la política de relacions exteriors del Govern en matèria econòmica i fiscal.

Començaríem aquesta sessió, doncs, recordant una mica el funcionament, ja que no és un debat que s'acostuma a fer. El Sr. cap de Govern o la persona que desitgi el Govern, intervindrà amb el temps que cregui oportú. Faríem una pausa de quinze minuts, perquè tant els grups parlamentaris com les conselleres i els consellers, poguessin preparar el seu torn d'intervenció. I una vegada es reprengui la sessió, cada consellera o conseller podrà demanar al Govern, doncs, tot allò que cregui oportú.

Dit això, doncs, comencem ara sí, cedint la paraula al cap de Govern. Teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Molt Il·lustre Sr. Síndic, Molt Il·lustre Sra. Subsíndica, Molt Il·lustres Senyores i Senyors Consellers Generals,

Primer de tot, Sr. síndic, agrair-li la convocatòria d'aquest consell extraordinari.

Comparec avui davant de tots vostès, a petició pròpia, i emparat per l'article 51.2 del Reglament del Consell General, enmig d'un paisatge polític convulsionat i potser confús.

Em presento havent proposat un ordre del dia clar i definit: explicar la política exterior del Govern en matèria econòmica i en matèria fiscal.

Vivim uns moments històrics importants: ni les previsions, ni la preparació, ni la feina feta, ni els canvis que hem introduït en el nostre ordenament en els darrers anys li han tret transcendència. I ens trobem en la darrera etapa d'una legislatura, i per tant, a les portes d'unes eleccions generals.

He cregut imprescindible comparèixer a la casa gran de la democràcia andorrana, davant de tots els representants elegits pel poble, per explicar objectivament l'actuació del Govern que ha dut a terme; per repassar davant de tots vostès quins han estat els nostres instruments d'acció, els nostres

plans, les nostres previsions i les nostres consecucions.

Em considero en la responsabilitat de sotmetre'm al control espontani d'aquesta Cambra, perquè les actes del Consell General reflecteixin, en aquest moment de gran crisi mundial econòmica i financera, no només la línia marcada des del primer moment per la política d'aquest Govern, sinó també les dificultats que hem trobat en el camí traçat. Un camí que -també cal dir-ho- ha estat marcat més per silencis agressius i contraopinants, i per comentaris adversos a mitja veu, que no pas pel debat obert.

No ha estat fàcil tirar endavant els projectes importants, però s'ha fet.

Algunes reaccions davant dels instruments creats pel Govern per orientar la política econòmica només es poden titllar d'amargues. Així, hi han hagut projectes impulsats amb rigor, amb esforç i amb il·lusió, pensant, únicament, en termes de país, com és el cas de l'Agència Andorra 2020, que han estat objecte, en el seu dia, de tota mena d'ironies; han patit menyspreu de persones i grups que preferien exercir la política del dubte, de la desconfiança, del pessimisme crònic; de persones que pensen que la política és bona en funció del que la fa i no en funció dels seus objectius i mitjans; de persones, que en el millor dels casos, han preferit la confortable comoditat de la irreflexió que dona voler ignorar una informació fonamental, com també els que encara es mantenen ancorats a l'any 1994.

La política, certament, es basa sense cap dubte en la crítica de l'oponent. Però ens cal evitar que l'oposició a les idees de l'altre s'instrumenti amb sensacions que esdevenen arguments; uns arguments que esdevenen tesi, i finalment es converteixen en una mena de dogma, en una veritat rígida, certa o incerta, que acaben considerant com una veritat absoluta; i de tant repetir-la i repetir-la i repetir-la a dins i a fora de les nostres fronteres pot semblar veritat.

En política no tot s'hi val, perquè Andorra no només té amics.

En política exterior, i concretament en la matèria que avui tracta aquesta sessió extraordinària, el desgast dels uns contra els altres ha debilitat l'objectiu més alt d'establir conjuntament, cadascú des de la seva responsabilitat, el millor model de relacions d'Andorra amb el món. Un món que s'endinsa en una crisi tan greu com aparentment incontrolada.

Inevitablement, voldria recordar avui els meus discursos cabdals d'aquesta legislatura, començant pel d'investidura pronunciat el 26 de maig del 2005.

Si es rellegeixen, es comprova fins a quin punt aquells propòsits són vigents en la situació actual.

Des de l'inici ja vaig avançar que el Govern seguiria l'únic camí possible, basat en tres objectius. Objectius simultanis per convergir tots tres en un mateix punt.

En primer lloc, sortir de la llista de paradisos fiscals de l'OCDE amb polítiques transparents, cooperants i ortodoxes.

En segon lloc, sortir de la llista de paradisos fiscals de França i Espanya, amb la finalitat que fos aixecada la retenció a l'origen que apliquen a tota prestació de serveis andorrana, i que ens impedeix tenir una economia moderna, competitiva i pròspera.

I finalment, preparar efectivament Andorra per entrar en un nou model econòmic com a prestadora de serveis d'alta qualitat, en una competició global regulada per unes normes justes i equitatives, seguint les línies mestres traçades per l'Agència Andorra 2020.

S'han acabat els dies de demanar majors excepcions que no tindrien cap base en el món actual. També ha arribat el moment de no acceptar un tracte injustament desfavorable que no pot trobar cap justificació. L'economia andorrana ha d'entrar sense por i sense complexos en l'economia internacional. No hi ha altre camí que la globalització, la competitivitat i la productivitat.

En el discurs d'investidura ja vaig citar com a model els termes en què va ser redactat el transcendent Acord duaner entre la Comunitat Econòmica Europea i el Principat d'Andorra l'any 1990, que, com saben, considerava que el règim comercial establert es justificava per factors geogràfics, per factors històrics i per factors socioeconòmics. Però, sempre i permanentment oberts al món i amb grans projectes de futur per al nostre poble.

En el mateix discurs, i just a continuació, vaig advertir textualment que malgrat tot, "el tema europeu és com un riu. No s'acaba mai de córrer aigua nova.". Andorra es mereix d'Europa, Andorra es mereix dels organismes internacionals unes bones relacions especials i no pot demanar, de cap manera, excepcions especials.

Avui més que mai en tenim la prova.

És per això que he demanat de comparèixer amb l'objectiu concret d'explicar-me i explicar els aspectes concrets de la política governamental en el tema que ens ocupa.

Ho faré amb cinc capítols: primer capítol, diàleg amb els estats veïns; diàleg amb l'OCDE; els convenis de doble imposició; el nivell d'intercanvi d'informació; i l'acció política del Govern en el moment actual.

Documentació que figura en aquest annex, Sr. síndic, i li prego que ho consideri reproduït i s'annexi al registre, ja sé que no pot ser a l'acta, però sí al registre, perquè en faré parcialment citació per estalviar cites llargues i utilitzaria massa temps per citar el text íntegre.

Primer el diàleg que he mantingut aquesta legislatura amb França, amb Espanya, després amb Portugal i amb Luxemburg.

La primera visita que faig a França amb el primer ministre Villepin, va ser el 21 de març del 2006, en la qual explico els projectes del Govern i que té com a objectiu final sortir de la llista de paradisos fiscals via aquests convenis de doble imposició.

El primer ministre Villepin, el dia 7 de desembre, ens adreça una carta on diu textualment: "El Govern francès es compromet a obrir negociacions amb el Govern d'Andorra dins l'any que vindrà després de l'adopció pel Parlament andorrà dels projectes mencionats en vistes a concloure un acord amb l'objectiu d'evitar la doble imposició i susceptible d'introduir un impost de societats."

Seguidament, el 15 d'octubre del 2007, el cap de Govern es reuneix amb la primera representant personal del copríncep, i li explico el contingut d'aquesta negociació de la doble imposició i demano a la Sra. Mignon que m'indiqui una persona que serveixi d'interlocutor per al seguiment del procés de reforma econòmicofiscal, i, particularment, per la negociació del conveni per eliminar la imposició un cop les lleis estiguin aprovades.

A l'octubre del 2008, en la cimera de francofonia al Quebec, parlo amb el François Fillon, i també li dic que la voluntat d'Andorra és de no crear cap problema a França en aquest tema fiscal, i em contesta que ho sap molt bé, i em convida a anar-lo a visitar a Matignon.

Veig seguidament el Sr. Frémont el 6 de novembre del 2008. I en una darrera i important reunió amb el Sr. Frémont el dia 22 de gener, explico, amb una forma ja oficial, els avenços legislatius que Andorra ha fet en matèria econòmica i fiscal els darrers quatre anys: "El representant del copríncep encoratja el cap de Govern a seguir en aquesta via reformadora ja que, segons explica, el context internacional a nivell econòmic i financer ha canviat molt i que països com França i Alemanya comencen a demanar responsabilitats als *outsiders*."

El cap de Govern manifesta la determinació del Govern a anar endavant i lliura al Sr. Frémont les tres darreres lleis que el Govern va aprovar en la seva sessió del 24 de desembre del 2008, que són el: Projecte de llei d'impostos de societats i d'activitats econòmiques empresarials, el Projecte de llei

d'impostos sobre les activitats dels no-residents i el Projecte de llei de l'IVA. També comenta els contractes que s'han fet amb Espanya i Portugal en vistes d'encetar negociacions de convenis de doble imposició amb intercanvi d'informació.

El Sr. Frémont respon que tot té la seva hora i que les reformes necessiten el seu temps per ser acceptades, tant a Andorra com a França o arreu. Reitera el seu suport a l'acció del Govern en matèria de reforma fiscal i econòmica a fi i efecte de sortir al més aviat possible de la llista de paradisos fiscals de l'OCDE.”.

Simètricament les relacions amb Espanya van començar el 5 de setembre del 2005, quan vaig a visitar el president Zapatero i li explico el mateix, que l'objectiu principal d'aquesta legislatura és portar Andorra en una zona de transparència i sortir de la llista de paradisos fiscals.

Seguidament, el 31 d'octubre del 2006, faig la mateixa iniciativa prop del vicepresident Pedro Solbes.

El 15 de febrer del 2007, el ministre Moratinos ve a Andorra, i amb el Juli Minoves firmen un document molt important que és aquella declaració o MOU, on es fixa una terminologia que és fonamental per entendre com ha anat la situació. Perquè ja no es parla d'una fiscalitat aplicable, sinó que es parla que el model fiscal estigui definit, i diu així: “El Regne d'Espanya i el Principat d'Andorra confirmen la seva disposició per iniciar, quan el nou model fiscal del Principat estigui plenament definit, les negociacions per a la signatura d'un conveni per evitar la doble imposició entre els dos països. El conveni contindrà una clàusula d'intercanvi d'informació de naturalesa tributària que garanteixi un nivell adequat de cooperació administrativa per a ambdues parts.”.

El 28 de gener d'aquest any, tinc una reunió, la darrera reunió, amb el vicepresident Pedro Solbes, que és la transcendent, perquè és quan ja comparec davant del vicepresident amb la pretensió de feina feta. I li dic al vicepresident Pedro Solbes: “La visita que vaig fer al president Zapatero el mes de setembre per exposar-li la voluntat d'Andorra de sortir de la zona d'opacitat financera i passar a la llum de la transparència i la visita que vaig fer al ministre Solbes a l'octubre del 2006, així com la reunió a Andorra de Miguel Ángel Moratinos el febrer (2007) porten a què avui el cap de Govern pot explicar els fets que garanteixen el compliment dels compromisos adquirits al llarg d'aquestes trobades i que es concreten en les reformes legislatives següents: la Llei de societats, la Llei de comptabilitat, la Llei d'inversió estrangera i la Llei d'impostos especials.

Andorra s'ha posat en moviment per no ser un paradís fiscal i que per això ha aprovat un complet mapa fiscal.

El cap de Govern concreta la demanda al ministre Solbes, demanant l'obertura de negociacions per establir un conveni de no doble imposició, la via més adequada per sortir de la llista de paradisos fiscals que fixa l'OCDE.

Es recorda -i recordo- que actualment, l'OCDE ja no admet els compromisos, els cèlebres *commitments* per escrit com es feia fa uns dies. L'objectiu per a Andorra és ara l'intercanvi d'informació, però l'entorn no és favorable i es necessita l'ajuda d'Espanya.

Afegeix el cap de Govern que Andorra ha treballat molt seriosament i té el mapa fiscal a punt i preparat, el que ara sol·licita és l'obertura de negociacions com a pas necessari i imprescindible per poder continuar els esforços.

En aquest punt, el cap de Govern dona una carta al ministre Solbes que recull els punts exposats mentre li diu que Andorra no vol ser cap problema per a Espanya.

El ministre Solbes proposa establir, al més aviat possible, les converses exploratòries.”.

Pocs dies després, el 5 de febrer, en una reunió de la ministra Mateu amb el ministre Moratinos, es diu o diu el ministre Moratinos: “El ministre espanyol rep també de les mans de la ministra Mateu la còpia de la carta que vaig entregar al vicepresident Solbes relativa a l'inici de les negociacions d'un conveni per a l'eliminació de la doble imposició. El ministre Moratinos afirma que s'ha d'aprofitar la sensibilitat especial del vicepresident segon i ministre d'Economia i Hisenda, Sr. Pedro Solbes, amb Andorra i de la bona entesa amb el cap de Govern d'Andorra.”.

Paral·lelament, aquestes declaracions van acompanyades el dia 23 de juliol de la mateixa idea i sentit de contingut, és a dir un cop el marc fiscal del Principat estigui plenament definit, fixem un acord amb la República Portuguesa, que és el 23 de juliol.

I el mateix, perquè és el quart soci de referència, el 10 de setembre del 2007, amb el Sr. Jean-Claude Juncker, primer ministre del Gran Ducat de Luxemburg.

Segon capítol, el diàleg amb l'OCDE.

Com saben, però avui és bo recordar-ho, el 16 d'octubre del 2007, el cap de Govern va a París i té una reunió amb el secretari general de l'OCDE Ángel Gurría, i li dic: “El cap de Govern presenta els projectes que el Govern està tirant endavant i que són: una nova llei de societats que serà aprovada

properament; una llei de comptabilitat; una llei d'obertura a les inversions estrangeres; una llei de reforma de la fiscalitat indirecta per avançar cap a l'establiment d'un IVA modern; una llei d'impostos sobre societats que hauria de permetre l'assoliment de convenis per a l'eliminació de la doble imposició.

El cap de Govern diu que espera que, un cop aprovats els projectes, l'OCDE ens tregui de la llista. El Sr. Gurría manifesta que això és precisament el que ell vol fer.

El cap de Govern demana al Sr. Gurría recolzament per fer avançar el procés endegat. Es tractaria que ens donessin -i ho dic en francès- *un petit coup de pouce* que de tant en tant hi haguessin comentaris favorables al procés iniciat. Comentaris com el que ha fet darrerament a la seva declaració el Sr. Ciocca el dia 12 d'octubre.

Perquè no hi hagi malentesos, el cap de Govern matisa i precisa que l'objectiu d'Andorra és estar en la transparència però que vol esdevenir un país de baixa tributació.

El Sr. Gurría manifesta que cal veure el cas d'Andorra com un cas particular, hi ha ja un procés en marxa, -el resultat final ja es veurà-, però de moment es van complint fases que van en la bona direcció.

El Sr. Saint-Amans intervé per dir que el que aniria molt bé seria un *engagement* d'Andorra, vist que ja s'estan fent els deures i que el procés andorrà no és una quimera com en altres casos, sinó una clara realitat. Afegeix que l'OCDE estaria molt agraït ja que suposaria un signe molt fort, que a més -continua el Sr. Saint-Amans- tindria un impacte en la negociació amb Espanya, França i altres països."

Això era a l'octubre del 2007. És important notar com l'OCDE ens anima a fer una carta de *commitment* o de compromís, perquè com veurem després a un cert moment ja no la volen. Però aquí ens conviden a fer-la.

I això era exactament el 16 d'octubre del 2007: "El Sr. Gurría intervé per dir que el *commitment*, el compromís, serviria per assenyalar cap on es condueixen les reformes que efectivament s'estan produint. Afegeix que és més fàcil fer promeses que reformes; alguns països han fet la promesa però no les reformes; en canvi Andorra sembla que ho està fent a l'inrevés, es tractaria de rendibilitzar el cost que efectivament ja s'està pagant, fent reformes.

El cap de Govern pensa que, un cop les lleis aprovades, caldria aleshores saber trobar un document de compromís, un terreny d'entesa en el que l'OCDE pogués constatar que Andorra ja no és un paradís fiscal.

El secretari general diu que ells no volen ser el far que senyala, sinó el reflex dels països; la intenció de l'OCDE és d'ajudar a Andorra, no volen que se'ls compti entre els dolents."

Ara passem a un document fonamental que és exactament del 30 d'abril del 2008, on preparant la reunió que s'ha de celebrar a Andorra entre l'OCDE i el Govern, la ministra Mateu el 30 d'abril del 2008 envia aquesta carta de *commitment* o de compromís, que després llegiré, perquè és una peça fonamental del dossier, l'envia el 30 d'abril. I després amb uns documents aquí es nota que no hi ha gaire entusiasme per iniciar les converses, però finalment a base d'insistir es poden realitzar. Però vull llegir un correu del Sr. Saint-Amans que diu a la resposta de la ministra quan envia el document: "El context internacional ha canviat els darrers mesos pels esdeveniments que impliquen Liechtenstein.". Això és fonamental.

Lavors arribem el 13 de juny on hi ha la reunió entre l'OCDE, dirigida pel Sr. Pascal Saint-Amans i la ministra Mateu i el ministre Mirapeix, i en aquesta acta del dia 13 de juny, el Sr. Saint-Amans diu que: "Hi ha canvis a l'OCDE, i que l'OCDE s'està plantejant molt seriosament classificar els països mitjançant un sistema de *rating*.

Andorra presenta un document de treball que la ministra Mateu ja havia tramès a l'OCDE el 30 d'abril, i que s'adjunta com a annex.

EL Sr. Saint-Amans explica que davant de la situació actual en la que es troba l'OCDE i que ha exposat al principi de la seva intervenció, la possibilitat de signar per part d'Andorra amb l'OCDE un *commitment* amb un format estàndard en aquests moments es considera que és totalment impossible, (això és fonamental). D'altra part exposa que la signatura d'un *commitment* adaptat a la situació actual i que tingui en compte tota l'evolució legislativa i el model fiscal en el que està treballant Andorra tampoc té clar que amb l'actual situació l'OCDE ho pugui signar."

És a dir, que els dos camins se'ns tanquen.

I ara, Sr. síndic, voldria llegir aquest document o carta, perquè semblava que no havia existit, però és fonamental que es comprovi la qualitat del treball fet per relacions exteriors i pel ministeri de Finances. Aquest document diu així, que era la carta de compromís que Andorra volia signar el 30 d'abril i que va ser rebutjada el 13 de juny:

"L'OCDE constata que el Principat d'Andorra ha seguit de molt a prop el projecte de l'OCDE sobre la competència fiscal deslleial i, en aquest sentit, ha participat de manera activa des del 2005 a les reunions i als treballs del *Global Tax Forum* de

l'OCDE sobre la transparència i l'intercanvi efectiu d'informació, fomentant així al llarg d'aquests darrers anys un diàleg fluid sobre aquests temes amb l'OCDE.

Així mateix, l'OCDE pren nota que, des de l'inici de la present legislatura, el Govern d'Andorra ha iniciat, no sense dificultats, un ambiciós procés de reforma de la seva legislació financera, comptable i de les societats a fi i efecte d'homologar-la als estàndards reconeguts internacionalment en matèria de transparència. Aquest procés permet, avui en dia, que el marc jurídic del Principat d'Andorra s'ajusti a les exigències dibuixades pel projecte de l'OCDE tal com ho demostra l'informe *Tax co-operation; Towards a level playing field*, publicat pel *Global Tax Forum* de l'OCDE el 29 de maig del 2006 que s'actualitza anualment.

Em matèria de cooperació internacional, el Principat d'Andorra compta amb una legislació i unes pràctiques focalitzades cap a la prevenció de les activitats relacionades amb els delictes -sobretot el blanqueig de diners i el finançament del terrorisme- i calcades als estàndards internacionals més exigents, *European Committee on Crime Problems* i diversos països. Gràcies als treballs de la Unitat de Prevenció del Blanqueig del Diner i de la seva participació a l'Edmond Group i a les FIUS, Andorra ha demostrat que està en aquesta línia. Així mateix, Andorra efectua intercanvis reals d'informació fiscals a través dels seus acords duaner i de la fiscalitat de l'estalvi amb la Unió Europea.

En matèria de fiscalitat, el Govern d'Andorra ha encetat una reforma global de la seva legislació amb, principalment, la redacció d'un projecte de llei relatiu als impostos de societats, un projecte de llei de la imposició dels no-residents i un projecte de llei sobre l'Impost del Valor Afegit. Aquests projectes de llei seran presentats per a l'aprovació del Consell General.

Aquesta reforma fiscal ha de permetre al Principat d'Andorra de signar, en el futur, convenis per a l'eliminació de les dobles imposicions. Andorra ja ha signat amb Espanya, Portugal i Luxemburg uns protocols d'entesa, aquests *Memorandums*, que permetran d'engegar les negociacions de convenis per a l'eliminació de les dobles imposicions amb aquests països quan el Parlament andorrà haurà votat favorablement la reforma fiscal volguda pel Govern.

Avui en dia, el Principat d'Andorra aplica els estàndards internacionals de transparència fixats per l'OCDE i el seu Govern coopera amb l'intercanvi d'informació efectiva en matèria fiscal a través dels seus acords duaner i de la fiscalitat de l'estalvi.

Aquest intercanvi d'informació podrà ser ampliat tan aviat com l'impost sobre les societats i l'impost sobre els no-residents estaran en vigor i que les negociacions dels convenis per a l'eliminació de les dobles imposicions amb clàusules d'intercanvi d'informació, s'hagin assolit. Conseqüentment, el Govern reformarà, si escau, la seva legislació interna per a l'accés a les dades fiscals (incloent-hi les dades bancàries) dels contribuents (tant persones físiques com jurídiques) per tal de subscriure els compromisos als quals s'haurà obligat signant els convenis mencionats.

Conscients de tot el que s'ha descrit, l'OCDE i el Principat d'Andorra mantenen una relació basada en el respecte mutu i el principi del *level playing field* i sobre els fets següents:

1. El Principat d'Andorra serà exclòs de la llista de l'OCDE dels paradisos fiscals no cooperatius i no serà objecte de mesures que impliquin un tracte discriminatori per part de l'OCDE i dels seus estats membres.

2. El Principat d'Andorra serà convidat a participar com a membre de ple dret al *Global Tax Forum* o a tot altre fòrum o grup similar recolzat per l'OCDE que tinguin com a fita de formular o d'ampliar els estàndards internacionals en matèria de transparència i d'intercanvi efectiu d'informació que estan actualment en vigor.

3. Pel que fa a l'intercanvi d'informació, el Principat d'Andorra es compromet a intercanviar informació prèvia demanda seguint les disposicions més amunt esmentades, tan aviat com els convenis per a eliminar les dobles imposicions s'hagin signat. Es reserva el dret de refusar una demanda d'informació si aquesta és contrària al seu ordre públic, o si la legislació interna no permet a les autoritats competents andorranes de donar aquesta informació o, també, quan l'altra part no pugui garantir el grau de protecció adequat a la informació intercanviada.”.

També s'ha de situar en el seu just lloc, el 14 d'abril del 2008, o sigui en la fase més optimista del diàleg amb l'OCDE; l'OCDE fa una declaració que és molt significativa i és el 14 d'abril del 2008 i diu: “L'OCDE està satisfeta dels canvis legislatius realitzats amb l'objectiu de signar convenis fiscals Amb França, Espanya i Portugal, i que Andorra estigui clarament interessada en situar-se en la bona via i que no vulgui continuar sent vista com un *outsider* en el sistema internacional.”.

Perquè veieu com ha anat aquesta capital discussió amb l'OCDE.

Seguidament voldria fer una capítol especial parlant d'aquests cèlebres CDI, aquests convenis de no doble imposició, perquè és una peça essencial del dossier, i

voldria, doncs, transmetre al Consell General, que volen dir i perquè són tan importants respecte d'aquesta línia traçada.

El Govern va optar des de l'inici per aconseguir la signatura de convenis de doble imposició (és el CDI), descartant així la via dels acords específics en matèria d'intercanvi d'informació. Aquests poden facilitar la sortida de la llista de paradisos fiscals, però, aquests acords de principi d'intercanvi, de cap manera garantirien l'eliminació i la reducció de les retencions practicades a l'origen.

És una certesa indiscutida i incontestada per tots els nostres interlocutors que les retencions que pateix l'economia andorrana només s'eliminaran en els països amb els quals se signin convenis bilaterals per a l'eliminació de la doble imposició.

És cert que haver triat la via i els procediments dels CDI comporta necessàriament progressar més lentament. És l'únic inconvenient que aquesta opció comporta. Aquest camí és coherent i absolutament sòlid si es vol que Andorra es converteixi en un centre de prestació de serveis. Serveis de qualitat, és a dir, competitius i oberts als mercats internacionals. En conseqüència, una economia portadora de prosperitat per al país i per als seus habitants.

Evidentment, això exigeix que Andorra disposi d'un marc fiscal ben definit i plenament homologable.

Les actuals retencions practicades a l'origen per França i Espanya solament es poden eliminar amb la negociació i la signatura d'un CDI. Això és fonamental.

Andorra necessita, si no vol retrocedir en el seu nivell de vida, convertir-se en un centre internacional de prestació de serveis. Això comporta necessàriament eliminar la doble imposició actual que grava els serveis, els dividends, els interessos, les primes, els cànons, els *royalties*, etc., en l'estat on Andorra obté aquestes rendes.

Una economia moderna requereix un sector de serveis, un sector financer i un sector d'assegurances competitius i eficients. A Andorra sols ho seran si es crea una bona xarxa de CDI: aquest era i aquest és el nostre objectiu. Aquesta era i aquesta és la nostra política.

Només per referència voldria citar exemples de CDI signats per França i Espanya que són dignes per les nostres referències: Albània, Azerbaidjan, Bahrain, Bòsnia Herzegovina, Costa Rica, Croàcia, El Salvador, Emirats Àrabs, Estònia, Islàndia, Isla Maurici, Israel, Letònia, Lituània, Jamaica, Luxemburg, Macedònia, Malta, Monàco, Oman, Polinèsia Francesa, Qatar, Singapur, Suïssa, Timor Oriental i Trinitat i Tobago.

També hi ha un capítol especial que és el nivell que defineix una de les característiques dels paradisos fiscals, i és que no hi ha intercanvi d'informació. Llavors aquí demostra amb aquest dossier que trametré, Sr. síndic, el nivell actual d'intercanvi d'informació que Andorra fa amb l'exterior.

A nivell penal i de blanqueig de diner la Llei 27/2007 qualificada de modificació de l'article del Codi penal; la Llei 15/2008 qualificada de modificació del Codi penal, això són intercanvis relatius a la criminalitat i a actes il·legals; la Llei 16/2008 del 3 d'octubre i la Llei de modificació de la cooperació penal internacional i de lluita contra el blanqueig.

A nivell financer, hi ha un projecte de llei que és molt important que és el Projecte de llei de règim jurídic de les entitats bancàries i del règim administratiu bàsic de les entitats operatives del sistema financer, que està en tràmit, on es diu que l'INAF pot negociar acords amb països tercers amb la finalitat d'establir un marc per a la supervisió adequada de les entitats operatives del sistema financer.

I ja molt més històricament, amb l'acord duaner del 1991, i això és molt important, perquè afecta a la cooperació i a l'intercanvi d'informació en la fiscalitat indirecta, és a dir amb la TVA, que és on hi acostuma a haver molt frau amb aquell instrument que és diu "carroussel", hi ha en aquest acord d'unió duanera del 1991, l'obligació d'assistència mútua duanera.

També amb l'acord del 2004 de la fiscalitat de l'estalvi, també hi ha intercanvi d'informació.

I la modificació del 2008 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, que es va aprovar en aquesta Sala el desembre passat, també s'estableix unilateralment intercanvi d'informació a nivell administratiu amb tots els països de l'OCDE, informant al peticionari sobre la titularitat de les accions d'una societat dels seus administradors i la comptabilitat de la mateixa.

Ara arribo al punt, potser més d'actualitat, que és l'acció política avui, que porta el Govern, en el moment actual.

Recentment han passat tres fets o tres dades que, almenys vist pel Govern, marquen un canvi o una transcendent revisió del calendari inicialment previst.

Primer fet fonamental, el 5 de febrer, conferència de premsa a les televisions franceses al vespre, del copríncep Sarkozy, i on diu i explica la gravetat de la situació i diu que aquesta gravetat el portarà a revisar les relacions amb el Principat d'Andorra i

amb Mònaco. I afegeix, que a més a més Mònaco no és un paradís fiscal.

L'endemà 6 de febrer, hi ha una reunió a l'Élysée amb el Sr. Christian Frémont, un representant de Matignon, el ministre Mirapeix i la ministra Mateu. La idea inicial era preparar una reunió amb el primer ministre Fillon i el cap de Govern, i es va transformar amb un mono-tema sobre l'aspecte OCDE i les relacions OCDE-Andorra.

Divendres 13 de febrer, com vostès tots saben perfectament, arriba aquí el representant personal del copríncep francès amb un missatge molt precís i concret, on parla amb els presidents dels grups parlamentaris i amb els cinc candidats a les eleccions a cap de Govern del proper 26 d'abril, i el missatge central o el nucli del missatge és que a la propera cimera dels G20 a Londres el 2 d'abril, parlaran dels paradisos fiscals i Andorra tindrà molt mala fitxa.

Amb aquesta situació i amb aquest paisatge, el Govern considera que en mèrit de tota la feina feta, Andorra no es mereix estar en la llista de països no cooperants, que es farà públic el 2 d'abril a Londres.

El cap de Govern manté i mantindrà les reunions que calguin i siguin necessàries a París, ja que considera que la qualitat de la feina feta aporta arguments objectius. Que la línia estratègica marcada des de l'inici de l'any 2005 ha resultat i ha estat confirmada com ser la bona línia, la correcta i la que més resulta apropiada pels interessos d'Andorra.

Tots els interlocutors i, particularment, l'Élysée, reconeixen que la via marcada pel Govern, és a dir, l'intercanvi d'informació segons estàndards OCDE en el marc d'un conveni de doble imposició és el camí correcte.

Tres circumstàncies han fet canviar considerablement la situació:

primera circumstància: imprevista, però greu de conseqüències, la crisi entre Alemanya i Liechtenstein;

segona circumstància: important, la macrocrisi econòmica, financera i bancària mundial, crisi que com sabeu està al centre dels debats i de les preocupacions dels responsables de tots els països del món;

darrera circumstància: la crisi bancària i fiscal que afronta Suïssa amb Estats Units.

En aquesta situació, en definitiva, quina és l'estratègia del Govern? La nostra estratègia és continuar la línia iniciada el 2005, perquè entenem, i ara queda confirmat, que va en el sentit de la història, és la línia del pragmatisme, és la *real politik* que els petits estats hem de practicar.

El Govern confia trobar un compromís amb els nostres tres actuals interlocutors. És a dir, l'Élysée, Matignon i l'OCDE, i assolir un redactat d'un document, una declaració o d'una carta que doni satisfacció a totes les parts, evidentment, abans del proper 2 d'abril, dia de la reunió dels G20 a Londres.

Ara acabaré.

Tenim, Andorra té tota la capacitat de canviar i de reformar. Però si volem fer canvis, les coses es poden fer per portar Andorra cap al millor camí. Per fer-ho, ens cal, especialment en un moment transcendent com el que vivim, ser capaços de canviar certs hàbits, com per exemple la manca d'autoestima que ens fa renunciar a les grans ambicions col·lectives, que com a país europeu tenim al nostre abast.

Honestament i modestament crec que en aquesta legislatura les coses han millorat. No podem negar que hem avançat. Fer-ho seria no constatar la realitat. Nosaltres no solament ho hem intentat, sinó que també ho hem fet. Hem fet progressar el país en moments atzarosos. Però admeto que anar més bé no significa necessàriament anar tan bé com ens agradaria.

Prefereixo repetir una vegada més que cadascú, ciutadans, electors i elegits, agafi la quota de responsabilitat que li pertoca i passar a l'acció, encara que aquesta acció comporti el risc d'equivocar-se.

La meua quota, la quota pròpia del cap de Govern té, òbviament, la responsabilitat més gran, compromesa, complexa i exposada a conseqüències. Molt més que les obligacions d'un candidat a aquest càrrec, crec que ja tinc l'honor de servir amb passió, devoció i dedicació, per ser l'honor de cap de Govern el més gran que es pot fer a un andorrà.

No em cal ni l'aprovació ni l'assentiment, ni la comprensió, per la decisió que he pres de deixar de ser candidat a les properes eleccions generals del 26 d'abril, després de la visita del representant personal del copríncep Sarkozy el passat 13 de febrer. Comparec davant del Consell General com a cap de Govern, perquè és l'únic càrrec que exerceixo i vull assumir amb tota plenitud tant de drets com de deures fins a l'últim dia que en tingui la responsabilitat. L'actualitat d'aquests darrers dies és molt complexa, i les properes setmanes seran determinants per a l'avaluació d'Andorra per part del G 20 que es reunirà el proper 2 d'abril a Londres.

Per acabar, i ho faig com vaig començar, amb paraules que vaig dir aquí en el meu primer discurs d'investidura davant del Consell General, i ho cito:

"El nostre país és un llegat preciós que s'ha aconseguit amb esforços i sacrificis dels que ens han

precedit des d'aquell Consell de la Terra del 1419. Nosaltres hem tingut el privilegi de recollir el fruit del seu treball en forma d'un país capdavanter en el nivell de vida dels seus habitants. Però no en som els propietaris. Per això hem de ser capaços, al nostre torn, d'enfortir i engrandir aquest llegat per a les generacions futures." fi de citació.

Hem d'arreglar els problemes d'avui, i en el nostre cas precis, és sortir de la llista de l'OCDE de països no cooperants, però sense espatllar les possibilitats de demà i sense espatllar les possibilitats de demà passat.

Hem de superar les traves que consumeixen les immenses possibilitats d'Andorra en el nou món global en crisi i un món amb una duríssima competència entre països, perquè cap país no vol enfonsar-se en la recessió, i Andorra vol sortir d'aquesta etapa més forta i amb més entitat que mai.

Al final d'aquesta gran crisi global, econòmica i financera, uns països en sortiran enfortits; altres fragilitzats i molt vulnerables.

Com ja vaig dir aquí el 19 de juny passat en el darrer debat d'orientació política, "la fi d'un món (és a dir, el món capitalista financer, opac i especulatiu) no és la fi del món.

En aquest nou món que està naixent, es caracteritzarà per un capitalisme sostenible, transparent, ben regulat i supervisat, Andorra estarà entre els països guanyadors, per això només cal perseverar en la via de modernització i continuar les reformes iniciades. Andorra en sortirà enfortida, estiguem-ne segurs. Ens en sortirem.

Abans d'acomiar-me voldria encara fer dos darreres afirmacions:

La primera: tinc l'agradable deure de reconèixer el bon nivell de feina i de debat mantingut entre el Consell General i el Govern al llarg de tota la legislatura. En nom del Govern ho agraeixo ben sincerament. Personalment, ha estat un immens privilegi haver pogut treballar per Andorra durant aquest apassionant període.

Gràcies Sres. i Srs. consellers, gràcies Sr. síndic, gràcies Sra. subsíndica.

La darrera afirmació és proclamar que Andorra és un gran país. És una realitat històrica, política, geogràfica, institucional i social. Una realitat acceptada, coneguda, assumida i reconeguda per tothom i per la comunitat internacional. Avui més que mai, no ens podem quedar al marge.

Les dificultats internacionals que ara toca superar són serioses, certament, com ho han estat en altres períodes de la nostra llarga història i que els nostres

predecessors, en aquest noble hemicicle, han sabut sempre gestionar magistralment.

Andorra sabrà sortir enfortida d'aquesta adversitat i trobarà, segur, el lloc que li correspon a Europa i al món.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies Sr. cap de Govern per la seva intervenció i per les amables paraules que ha desitjat tant als síndics com a la Cambra.

Doncs, farem un descans de quinze minuts.

(Són les 10.50 h)

(Se suspèn la sessió)

(Són les 11.20 h)

(Es reprèn la sessió)

El Sr. síndic general:

Reprenem la sessió.

Sí, Sr. cap de Govern.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Només excusar-me, perquè amb l'emoció del discurs no he pensat a dir a la part final que li entrego el dossier per ser inscrit al registre o on correspongui.

El Sr. síndic general:

Sí, Sr. nunci, si sou tan amable de recollir el dossier.

Bé, doncs, començaríem la segona part de la sessió.

En aquesta segona part de la sessió, si no hi ha cap objecció, en el primer torn d'intervenció proposaria que es fes amb l'estàndard que tenim en altres sessions, és a dir de consellers no adscrits, grups parlamentaris de menor a major, i després, doncs, com ja s'havia pactat a la Junta de Presidents que sigui cada conseller o consellera que faci les preguntes que cregui oportunes.

Doncs, si a tothom li està bé, si els consellers no adscrits volen intervenir?

Sr. Ricard de Haro teniu la paraula.

El Sr. Ricard de Haro:

Gràcies Sr. síndic.

Serà una intervenció breu.

Breu perquè he de ser franc. No entenia gaire aquest Consell demanat pel Sr. cap de Govern. Però ja que el fem, arribem a unes expectatives que ens expliqui: què, com i quan.

Sorpresa, perquè ens parlava de la política exterior d'aquest Govern. Grata sorpresa. Però el resultat és el que no ha sigut.

I amb les quatre notes que he pres, he intentat seguir una mica l'ordre que vostè ha emprat en el seu discurs.

Miri, Sr. cap de Govern, i li dic a vostè personalment, jo el puc arribar a entendre. El podria arribar a disculpar. I m'explicaré molt bé, per què ho dic això.

A l'inici del seu discurs, vostè ha parlat d'aquest gran projecte, segons vostès, de l'Andorra 2020 o vint vint, -no sé com l'anomenen ara-, i ha fet una menció de coses que es repeteixen, i que per més que es repeteixin i que s'intentin repetir amb més insistència per convertir-les en veritats.

Jo li diré el que crec jo i el que és la realitat. Les mentides, encara que es repeteixin amb insistència i moltes vegades, sempre són mentides. Les digui el Govern, les digui l'oposició o les digui el que les digui. De veritat només n'hi ha una. Es pot mirar de moltes maneres la veritat, però una mentida mai es converteix en veritat.

Dic que el puc arribar a disculpar de la intervenció que ha tingut avui, i dic disculpar perquè no ha complert amb les meves expectatives, ja que entenc que vostè és víctima. Vostè és una víctima, però no una víctima d'una part d'aquest Consell, d'aquest costat d'aquí de l'oposició. Vostè ha estat una víctima del seu propi Govern, possiblement, de la seva majoria natural, la seva majoria parlamentària natural, també de la majoria associada. I vostè ha estat víctima. Jo no en dubto. Ho he manifestat, ho manifesto i és el que crec, i sobretot el que sento.

Vostè és un bon andorrà. A mi m'agrada dir les coses com són, però amb sentiment. Vostè és un bon andorrà, però com dic, vostè ha estat víctima. Víctima del bloqueig al que ha estat sotmès. Jo no dubto que vostè tenia intencions, perquè vostè en aquest discurs ens ha barrejat o ha fet un cronològic d'accions, de converses, de reunions mantingudes, però ens ha barrejat la informació, ens l'ha barrejat amb el que volia fer i amb el que ha fet. Vostè ha parlat de projectes que sí que s'han passat a la Cambra parlamentària i que s'han aprovat, i vostè ha parlat d'altres projectes que tenia intenció, però que s'han quedat en projectes.

La conclusió de tot això que ens ha dit és que ens han estirat les orelles. Ens han cridat a l'ordre, ens han dit que els deures no s'han fet bé.

Hi ha hagut un moment en què vostè em semblava un estudiant que ha passat un examen i que no està d'acord amb la nota que no li dona l'aprobat, i que ara reclama als seus professors la revisió d'aquest examen. I jo més o menys, ja veia que podia anar per aquí el que aquest Govern faria. Però miri, jo pensava o tenia l'esperança que aportaria alguna cosa més. Perquè si tot el que ha fet amb tota la bona intenció, -que això no li posaré en dubte-, si tot el que vostè ha fet ja li han dit que això no val, ara no podem tornar, -aquests que ens han de tornar a avaluar-, allà amb el mateix. Perquè si ens han suspès una vegada ens tornaran a suspendre.

El que vostè sigui víctima no m'agrada. A mi no m'agrada que ningú sigui víctima de res. Però el que més em dol i el que més em preocupa és que d'aquest examen, la víctima és aquest país: és Andorra. I per tant, a mi, que vostè hagi sigut presoner d'aquesta majoria i que sigui, torno a repetir, víctima d'aquesta majoria, el que em molesta, el que m'enutja, el que em preocupa són les conseqüències que té per a aquest país.

Parlar de seny i de responsabilitat com a cap de Govern, d'honor, de l'honor que representa ser cap de Govern, l'honora vostè.

El que tenia esperança aquí... -per això he dit que no he vist complertes les expectatives que tenia dipositades en el seu discurs-, no he vist aquí cap senyal de cap cosa nova per anar a parlar. I per tant, la por que tenia abans que vostè fes aquesta compareixença, continua sent la mateixa. Em fa molta por el que aquest Govern pugui fer en aquests mesos que queden. Em fa molta por. Em té molt preocupat. No sé el mecanisme que es podria utilitzar, si la Permanent, la Sindicatura... no ho sé, i a demés em seria igual. El que crec és que vostè la responsabilitat que diu que assumeix l'ha d'ampliar, compartir-la amb més persones.

Vostè no em pot dir a mi com a andorrà, que tornarà a passar un examen amb el mateix equip, amb les mateixes persones que s'ha examinat la primera vegada. Perquè a mi no em presta confiança que ens aprovin. El que necessito jo és que aprovin, perquè aprovin el país. No aprovaran la seva gestió ni personal, ni de Govern liberal, ni de Grup Parlamentari Liberal. Aproven o suspenen el nostre país: Andorra.

Em fa molta por. Nosaltres tenim por d'això. Del que vostè, com a cap de Govern, en aquests dos mesos, pugui anar a fer davant de l'OCDE, davant de França, davant d'Espanya. Ens fa molta por.

Jo li exigeixo, com a parlamentari i com a andorrà, i li exigeixo basant-me en la seva responsabilitat, en el saber que vostè és un bon andorrà. No sé que ha de fer. Jo no sé que ha de fer. Però procuri consultar amb d'altres persones de les que ha consultat fins ara. Procuri mirar molt bé, al mil·límetre, cada acció, cada pas que vostè pugui fer en nom del poble andorrà.

Jo no dubtaré de la legitimitat que vostè encara té com a cap de Govern per emprar i per fer el que cregui convenient. Però em fa molta por.

Li demano, li exigeixo -torno a repetir-, d'assumir aquesta responsabilitat, i jo no li diré de compartir la responsabilitat, però consulti amb més persones, consulti amb qui cregui vostè convenient. Però sobretot no permeti que aquest país, que quan vostè va començar estava en una bassa, per l'herència que arrosseguem i que arrossegàvem de tants anys de Govern liberal, no permeti que ens ofeguem en aquesta bassa. Li demano i li exigeixo, sobretot tingui molta cura amb el que vagi a fer i el que vagi a negociar.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. de Haro.

Continuariem, doncs, les intervencions amb CDA + Segle XXI, Sr. Enric Tarrado.

El Sr. Enric Tarrado:

Gràcies Sr. síndic.

Els consellers generals de CDA + Segle XXI hem expressat, de manera reiterada al llarg de la legislatura que ja s'acaba, la nostra preocupació per la manca de consens en temes d'Estat. Cal reconèixer, a més, que hi ha temes en els quals l'absència de consens adquireix una especial importància. Hem de ser conscients que les relacions amb els estats veïns, amb Europa i amb organismes internacionals com ara l'OCDE ocupen un lloc determinant en l'agenda política del nostre país. Així ho hem afirmat des del nostre grup parlamentari quan hem anat demanant amb insistència la creació d'una *taula per a Europa*, amb la presència de totes les forces parlamentàries i dels sectors econòmics i socials, per tal de poder arribar a un important nivell de consens en aquesta matèria. El nostre futur econòmic depèn de la nostra capacitat de relacionar-nos adequadament, sense conflictes innecessaris, amb l'exterior. La política exterior ha de ser un element clau de la nostra política econòmica.

Dins l'àmbit general definit per les nostres relacions exteriors, la qüestió del secret bancari i de l'intercanvi d'informació ha acabat per tenir, aquests darrers mesos, una especial repercussió en el debat polític i econòmic. És aquest certament un tema que afecta directament el nostre sistema financer i, de manera més general, el nostre sistema econòmic.

Hem de reconèixer que vostè, Sr. cap de Govern, ha optat per conduir un tema d'aquesta rellevància sense comptar gaire amb la participació de les altres forces polítiques. S'ha limitat a informar-nos, quan ho creia oportú, de les línies generals de les negociacions. Així, no li hem pogut fer arribar, en una matèria tan delicada, les nostres propostes, advertències, consells o suggeriments, ni hem pogut anar coneixent de primera mà, durant el procés de negociació, les repercussions de tot plegat.

Els consellers de CDA + Segle XXI pensem que calia signar la Carta de compromís de l'OCDE, ja des de l'anterior legislatura. Cal dir que, en relació amb la nostra presència com a país en les llistes de paradisos fiscals no cooperants, podem estar d'acord en què probablement, fa uns anys, no calia ser els primers en sortir-ne. Això sí, estem convençuts que no hauríem de ser els últims en fer-ho. Cal reconèixer que avui estan sonant gairebé totes les alarmes d'emergència. El context internacional de crisi financera fa que haguem de ser capaços de donar una resposta ràpida tot actuant en les qüestions més urgents, com ara l'intercanvi d'informacions a demanda, i adoptant fermes compromisos en l'àmbit internacional.

D'altra banda, també volem expressar avui la nostra convicció que, durant la legislatura que s'acaba, tant el Govern com el Consell General han treballat en la bona direcció. Es pot ara recordar l'elaboració de les anomenades lleis econòmiques, que avui força gent dóna per bones, però que van aixecar molta polseguera quan es van presentar a tramitació parlamentària. Hem de ser conscients que algunes d'aquestes lleis implicaven canvis que han estat difícils d'assimilar per a la societat andorrana.

Cal reconèixer que el Govern ha iniciat les reformes econòmiques, havent-se fet avenços en la bona direcció, sovint en contra de l'opinió pública. I hem d'admetre també que inicialment, des de CDA + Segle XXI, estàvem d'acord en el ritme gradual de les reformes. Ara bé, sembla prou clar que, vista la situació econòmica internacional, les reformes no han anat prou de pressa.

Li demanem, Sr. cap de Govern, que en el temps que li queda de mandat, treballi intensament i amb sentit d'Estat, tractant de complir els compromisos que se'ns demanen com a país i tractant d'aplanar el

camí que s'hauria de seguir només iniciar-se la pròxima legislatura. Hem de ser conscients que Andorra, en les darreres setmanes, ha rebut un seriós toc d'atenció. Hem de ser conscients que som un país petit i vulnerable i que hem de col·laborar necessàriament amb els països del nostre entorn. Ens cal fer compatible aquesta col·laboració amb la defensa dels nostres interessos. O, dit millor, els interessos d'Andorra passen per a establir una bona col·laboració amb el seu entorn internacional.

Cal oferir, en el termini immediat, un senyal inequívoc de la nostra voluntat d'arreglar les coses. I cal arribar a algun acord al més ràpidament possible. Com hem dit anteriorment, som partidaris de signar de forma immediata la carta de compromís de l'OCDE. Pensem, a més, que cal obtenir per a Andorra un tractament equiparable al que reben estats amb situacions similars, per tal de defensar tant la nostra competitivitat com la viabilitat de la voluntat de la nostra transformació i de la nostra societat, sense perdre de vista la necessitat futura de concloure tractats per evitar la doble imposició.

Cal també actuar amb pragmatisme, i amb esperit de diàleg i de consens. En aquest sentit, i ja per acabar, confiem, de cara a la propera legislatura, en la capacitat i en la voluntat de totes les forces polítiques per encarar aquest repte, evitant situacions de crispació i de bloqueig que en res serveixen els interessos del país, i tractant d'aportar entre tots les solucions necessàries per superar l'actual conjuntura, certament delicada. És moment de serrar els colzes.

No voldríem acabar sense fer novament una crida a la Cambra a favor de treballar plegats. De res serveix fer ara un inventari de draps bruts. Cal mirar endavant ja que ens hi juguem el nostre futur.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Tarrado per la seva intervenció.

Pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata, Sr. Jaume Bartumeu teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

En primer lloc, faig una brevíssima referència al Reglament. Estem fent una sessió extraordinària en virtut de l'article 51. L'article 58 del Reglament diu que: "Llevat d'un acord en sentit contrari de la Sindicatura, no podrà començar cap deliberació o debat sobre una determinada qüestió si amb una antelació mínima de cinc dies no ha estat distribuïda

a cada conseller la documentació relativa a la qüestió objecte de la deliberació o debat."

L'actitud del cap de Govern de portar avui uns documents que, evidentment, no són d'abans d'ahir, i entrar-los per la porta petita, és una demostració suplementària, -per si ens en calia una més-, de quina mala manera ha mantingut durant tota aquesta legislatura el respecte degut a la institució del Consell General.

Era una prèvia, només, Sr. síndic.

La intervenció d'aquest matí del cap de Govern és molt il·lustrativa d'aquest final de cicle liberal. Permet fer aparèixer l'increïble miopia política amb què el Govern ha tractat la qüestió de les relacions amb Europa i també posa en evidència la indefugible necessitat d'anar vers una transparència en l'activitat econòmica i financera andorrana.

L'arrogància, desplaçada i fregant el ridícul, manifestada pel cap de Govern en la roda de premsa del divendres 13 de febrer, després d'haver pogut escoltar al representant del copríncep francès, que ens digué que fins aquí havíem arribat, confirma el fracàs del Govern liberal.

La temptació d'amagar les pròpies responsabilitats en presumptes campanyes orquestrades o en teories conspiradores per insinuar que "ens volen fer mal" és un error que tindrà un cost polític i que, de moment, perjudica molt la imatge exterior d'Andorra.

El plantejament curt-terminista, de vol gallinaci, del Govern ha anat acompanyat durant quatre anys d'una operació de dissimulació adreçada a disfressar la realitat i a minimitzar les conseqüències de l'immobilisme.

I a enganyar.

Però els fets són tossuts. Al capdavant la realitat s'ha resistit a plegar-se als desigs i a les fantasies. I ens ha vingut a picar a la porta de tots amb una fermesa que preocupa.

Malgrat això, en les declaracions aparegudes a l'edició del dimarts passat, 17 de febrer, a *El Periòdic d'Andorra*, el cap de Govern persistia en el seu rígid dogmatisme i deia, el cito: "Fer cas al que diu el senyor Frémont canviaria completament l'estratègia seguida.

... però jo no la puc canviar perquè voldria dir que no he estat coherent. Amb tota la feina que s'ha fet seria totalment indefensable, políticament." fi de citació.

És ben evident que la situació actual, fruit d'una estratègia equivocada, s'inscriu perfectament en aquella frase del financer Warren Buffet que diu:

“Quan el mar es retira hom descobreix els que es banyaven despullats.”.

I jo hi afegiria que, per moltes tovalloles que es posin ara, ja no podran tapar les vergonyes derivades de la vostra estratègia equivocada. Es pot canviar de discurs cada vegada que es canvia d'interlocutor. Es pot donar escassa informació al grup parlamentari de la majoria, es pot silenciar tota la informació, no donar-ne cap a l'oposició. Es pot, fins i tot, enganyar un temps a part de l'opinió pública. Però no es pot enganyar tothom tot el temps. Avisats n'estaven, senyors del Govern, que Europa no estava disposada a mantenir la situació d'opacitat dels paradisos fiscals.

Ja sabem tots que amb el programa que el PLA del 2005 els ha estat molt difícil reconèixer que s'han equivocat.

Pel contrari, el nostre programa del 2005 ja deia que consideràvem “... no solament imprescindible sinó també urgent definir un model econòmic que sigui, alhora, sostenible i arrelat a la manera de ser autòctona, però també acceptable pels nostres veïns.”.

I també vam deixar escrit que “... la transparència en l'activitat econòmica ens vindrà imposada, més enllà de raons ètiques evidents, per la dinàmica global dels mercats.”.

Bé doncs, ja hi som. El Govern liberal ha perdut i ha fet perdre al país quatre anys. I ara són els nostres veïns que ens diuen que ja n'hi ha prou.

Fa un any, l'escatol de l'evasió fiscal de contribuents alemanys cap a Liechtenstein va suposar un important toc d'atenció. Totes les referències a la crisi entre Alemanya i Liechtenstein feien també sortir, a la premsa del mes de febrer i març de l'any passat, Andorra i Mònaco. Però el Govern liberal va mirar cap a una altre costat.

El dia 10 de febrer d'aquest any, es va reunir a Brussel·les el Consell de la Unió Europea pels afers econòmics i financers, l'ECOFIN, i va examinar un acord anti-frau que la Unió Europea està negociant amb Liechtenstein.

L'ECOFIN assenyala que vol obtenir de Liechtenstein “... una efectiva assistència administrativa i l'accés a la informació que faci referència a totes les formes d'inversió, en particular fundacions i trusts.”

Dit altrament: s'acaba el secret i arriba la transparència.

La fortíssima pressió exercida per Itàlia durant els darrers dos anys ha aconseguit, el dia 9 de febrer d'aquest any, fer desaparèixer el secret bancari en

totes les operacions bancàries que es facin des de San Marino cap a Itàlia.

Les autoritats financeres d'aquell país s'han hagut d'avenir, sense més dilacions i excuses, als requeriments del món polític i financer italià i internacional.

I crec important destacar que San Marino fa anys que va signar la carta de compromís amb l'OCDE que li va permetre que aquella institució la retirés de la llista negra de països no cooperants.

No estar a la llista de l'OCDE no és, doncs, cap garantia de tranquil·litat i ho hem d'assenyalar.

En el marc de la seva estratègia adreçada a combatre l'evasió i el frau fiscals, la Comissió Europea va adoptar, també, el dia 2 de febrer d'aquest any dues proposicions de directives adreçades a millorar l'assistència mútua entre les autoritats fiscals dels estats membres de la Unió Europea.

Són unes propostes que, contràriament al que va manifestar el Sr. Albert Pintat, alegrement, sí que afecten i molt a Andorra.

Només cal llegir la proposta de Directiva relativa a la cooperació administrativa en l'àmbit fiscal i aturar-se al capítol VI (Relacions amb els països tercers), per veure que l'article 23 parla d'intercanvi d'informació amb els països tercers. I allí es diu ben clar que els acords que els estats membres adoptin amb països tercers no poden preveure cap exclusió a l'intercanvi d'informació en matèria fiscal.

Si Andorra vol negociar nous acords amb la Unió Europea o amb països membres està, doncs, directament afectada per aquests textos.

És un bon moment per recordar avui a tothom, que el passat mes de desembre Ricard Fornesa, expresident de La Caixa, va reconèixer públicament que van abandonar la seva presència a Andorra per pressions del Banc d'Espanya.

Tal com els socialdemòcrates venim dient i defensant des de l'any 2004, la nostra proposta d'acord d'associació amb la Unió Europea, tal com va dir Michel Camdessus, tal com va dir l'expert europeu Emerson i tal com s'ha dit fa molt pocs dies en l'últim estudi encarregat pel vostre mateix Govern, no podem pretendre continuar sent tan diferents. Per tant, aquells que vulguin mantenir encara ara aquesta diferència a peu i a cavall, haurien de ser valents i alçar la bandera dient que volen ser un paradís fiscal amb tots els ets i uts, i han de gosar dir que volen ser les illes Caiman dels Pirineus. Nosaltres entenem que hem de mantenir un marge diferencial, però que Andorra és diferent sent europea, i per a nosaltres Europa no és el problema, sinó la solució a molts dels nostres

problemes. Aquesta és una de les línies divisòries entre la política liberal i el projecte socialdemòcrata.

Senyors i senyores del Govern, toquin de peus a terra i no s'equivoquin: gairebé no hi ha marge de negociació. Ja ens ho va dir a tots el Sr. Frémont.

Com més temps trigarem, més plomes hi deixarem. Hem de fer un pas ferm, en positiu, i l'hem de fer de manera unilateral. Només després, després, podrem demanar seure en una taula de negociacions per intentar sortir-ne el més ben parats possible. De les reunions i informacions d'aquests últims dies, del que passa a Liechtenstein i a San Marino i del que diu el president francès s'evidencia que cada gran país europeu ha de resoldre la qüestió i la vol resoldre amb el paradís fiscal geogràficament proper: Liechtenstein-Alemanya, San Marino-Itàlia i el representant del copríncep francès ens va venir a dir que hem de resoldre la qüestió bàsicament amb França i Espanya. Plantegem que si els governs espanyol i francès tenen un acord amb Suïssa, no ens poden tractar pitjor que als suïssos, perquè tenim un acord d'amistat i de bon veïnatge.

Però primer hem de moure fitxa des d'Andorra. I la fitxa en qüestió ja només pot ser una norma legal andorrana, que s'estableixi per un període transitori mentre s'avança en la reforma tributària i els correlatius convenis per evitar la doble imposició.

Hem de ser conscients, tots plegats, que han passat tot just deu dies de la visita del representant del copríncep francès, però la pressió no ha pas afluixat, sinó que s'agreuja cada dia.

El dimarts 17 de febrer, a tres quarts de nou del matí, el màxim dirigent del Fons Monetari Internacional, Dominique Strauss-Khan, va declarar a France-Inter que, en la situació actual, cal acabar amb els paradisos fiscals. I emprant una fórmula figurada, per demostrar la seva ferma voluntat, va dir allò que ell estava a favor d'atacar "les paradis fiscaux à la dynamite".

Feia aquestes declaracions des de París, poca estona abans de reunir-se amb el secretari general de l'OCDE, Sr. Gurría.

I l'endemà, divendres, dia 20, era el secretari general de l'OCDE, que declarava a la premsa andorrana que Andorra és lluny, lluny, de sortir de la llista negra i que necessita encara molts avenços.

L'OCDE, l'FMI, la Unió Europea i els nostres dos veïns volen i defensen un nou sistema financer internacional sòlid, transparent i ètic. I aquest objectiu, ens ho han tornat a dir diumenge passat, 22 de febrer, des de Berlín, passa per "eradicar els paradisos fiscals". Així de clar ho va declarar el

president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero.

"M'alegro que ens haguem decidit a acabar amb els paradisos fiscals" va dir, també, el president de la República Francesa abans d'ahir a Berlín.

La negligència i la tossuda infravaloració del problema i de les previsible conseqüències -previsibles conseqüències- que comportava l'estratègia del qui dia passa any empeny, ens han portat a aquesta llastimosa situació.

Ho deia ahir Òscar Ribas, en una entrevista publicada a *El Periòdic d'Andorra*, no és creïble "... dir que en aquests dos mesos es dedicarà a buscar una solució per sortir de la llista dels paradisos fiscals, quan durant anys no s'ha fet res al respecte."

El que se'ns retreu a Andorra no és pas que siguem poc curosos en la lluita contra el blanqueig i el finançament del terrorisme. A Europa saben que això Andorra ho fa i ho fa correctament. El problema és un altre. Es fa greuge a Andorra de no facilitar informació quan la contrapart, generalment l'administració tributària espanyola o francesa, voldria conèixer l'eventual titularitat d'un compte bancari d'algunes persones no residents.

El problema, doncs, no és tècnic sinó estratègic i polític. El cor, el nus del problema és un altre. I les solucions proposades -i també les actituds- no poden suposar un menyscapte de l'economia real i de les empreses, perquè sense empreses no sobreviurà l'economia andorrana.

La qüestió fonamental és aconseguir una bona col·laboració financera amb Europa i l'intercanvi d'informació a nivell administratiu. És una qüestió que també esdevé essencial per al futur de la inversió estrangera a Andorra: els operadors francesos, espanyols, els empresaris europeus en general, han de valorar els pros i els contres de fer empresa a Andorra.

I Andorra ha d'avaluar si li convé més defensar el secret bancari i l'opacitat o bé reforçar els lligams amb els veïns i avançar en un acord d'associació amb la Unió Europea.

Andorra ha de decidir, ha de triar, el que vol ser i on vol ser: amb Europa o d'esquena a Europa.

La prioritat, avui, pel sector financer andorrà, al qual hem de reconèixer equilibri i sentit de la responsabilitat aquests dies, és mantenir tant el seu embrancament europeu com la relació adequada amb el sistema de compensació interbancari internacional.

I això significa donar respostes als requeriments d'informació sobre determinats clients que ens

puguin trametre els ministeris de finances dels països veïns.

I amb això no n'hi ha prou, encara aquest tràgic mes de febrer ens porta més problemes per la deixadesa del Govern liberal.

Del 16 al 19 de febrer, s'ha celebrat a Estrasburg la 41a reunió plenària del GRECO (Grup d'Estats contra la corrupció del Consell d'Europa).

Per molt que el dia 9 de desembre de l'any passat el Govern liberal intentés explicar que era un capdavanter en la lluita contra la corrupció, la realitat és que, la setmana passada, Andorra no ha pogut aprovar el primer i el segon cicles d'avaluació.

L'informe de conformitat sobre Andorra, d'aquest mes de febrer, assenyalarà que el Govern no ha dut a terme diverses recomanacions de l'informe que fou examinat a Estrasburg el 8 de desembre del 2006 -2006. Ja n'havíem parlat en altres ocasions en aquesta Assemblea. Tot i que el GRECO havia donat divuit mesos -18- per desenvolupar-les, Andorra no ha arribat a l'hora.

La setmana passada a Estrasburg han recriminat al Govern d'Andorra que només s'han atès de manera satisfactòria un terç de les recomanacions. Les altres només ho han estat parcialment i almenys dues no han estat ni ateses.

Esmentaré breument només tres aspectes en els quals se'ns ha suspès a Europa aquesta setmana passada.

En la Recomanació VII, el GRECO demanava una revisió sobre les disposicions sobre el secret professional bancari i també de trobar la manera per estimular la cooperació de les autoritats amb els òrgans de policia i les autoritats judicials pel que fa a la comunicació d'informació útil per dur a terme una enquesta en els àmbits de la corrupció i les infraccions que l'acompanyen.

El GRECO diu que no hem fet els deures de manera adequada.

El GRECO també va demanar, en la seva Recomanació XV, la introducció d'un mecanisme de protecció contra eventuais represàlies pels funcionaris que assenyalin de bona fe sospites de corrupció. No ha fet res i el GRECO se'n queixa.

El GRECO, finalment, va demanar en la seva Recomanació XVI, que es regulessin rigorosament els conflictes d'interessos, les incompatibilitats i els efectes accessoris pel conjunt de responsables públics (funcionaris, contractats, elegits o càrrecs de confiança). També va demanar un marc que reguli la migració dels agents públics cap al sector privat.

El Govern liberal tampoc no ha fet res, i el GRECO recorda que tant la visita a Andorra com el seu informe d'avaluació de l'any 2006 havien permès posar en evidència que hi havia riscos importants, en matèria de decisions públiques motivades pel benefici o l'interès individual. I no heu fet res.

El resultat és que la credibilitat del Govern liberal que estava el mes de gener malmesa, ja és sota mínims aquest més febrer.

Acabo Sr. síndic.

Senyor Pintat, a partir d'aquesta setmana vostè presidirà un Govern en funcions. Al meu entendre, al nostre entendre, ja no està legitimat per anar a plantejar tot sol cap negociació. Li ha dit un altre conseller general. Deixi's de fantasies i toqui de peus a terra. El que hem de fer, tots plegats, és que la propera campanya electoral sigui el moment del compromís ciutadà pel canvi necessari del model econòmic. Ara pertoca a les ciutadanes i als ciutadans de decidir.

El vostre Govern ha fet tard.

Estem dissortadament en una situació d'emergència, però nosaltres no ens planyem de ser mal entesos o poc estimats. És hora de proposar i no pas de queixar-se.

Per aquest motiu, formulem avui un oferiment i alhora una petició de cooperació nacional a totes les forces polítiques -a totes-, que es fonamenta en els tres principis següents:

Primer. El compromís d'agilitzar les reformes pel nou model econòmic mitjançant un acord polític nacional per a les relacions amb Europa.

Segon. El compromís d'impulsar un acord entre el Govern i els agents econòmics i socials per tirar endavant un gran pacte pel treball, la cohesió social i el desenvolupament econòmic.

I tercer. El compromís d'integrar les posicions de tothom per defensar la nostra inclusió en el sistema financer internacional.

El que hem de plantejar és com podrem construir una nova relació de confiança amb els països veïns que l'han perdut. I ho volem fer amb responsabilitat posant al servei de l'interès general d'Andorra tota la nostra força i tota la nostra credibilitat. Perquè a l'hora d'anar a defensar Andorra a Europa els socialdemòcrates som coneguts, escoltats i respectats.

Per això reitero avui el compromís que vaig expressar, ja, públicament el dimecres 11 de febrer: proposar, a partir del proper mes de maig -buscant els acords necessaris amb el conjunt de l'arc parlamentari- una iniciativa responsable que

comporti que el nou Consell General discuteixi i adopti, el mes de juny, una norma legal que, establint el principi de l'intercanvi d'informació a la demanda de les autoritats administratives dels països veïns, permeti donar a les institucions internacionals una prova, concreta, ferma i clara, que Andorra s'està movent responsablement vers la direcció de la transparència i l'associació positiva amb Europa.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Bartumeu.

Pel Grup Parlamentari Liberal, Sr. Jordi Jordana teniu la paraula.

El Sr. Jordi Jordana:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Primer una referència a la demanda que ha fet el Sr. cap de Govern del registre d'uns documents que ha portat avui, que jo crec que, emparant-se amb el que diu el Reglament del Consell, doncs, ha fet una exposició molt detallada i molt àmplia, del que ha volgut explicar aquí, que és la política de relacions exteriors del Govern en matèria econòmica i fiscal, i no crec que el fet de demanar que aquests documents constin en el registre del Consell sigui cap menyspreu a aquesta Cambra ni als consellers que en formem part.

Debatem avui, a petició del cap de Govern que ha demanat comparèixer davant del Consell General, la política de relacions exteriors del Govern en matèria econòmica i fiscal.

Un Consell que considerem útil davant la situació actual.

Els consellers del Grup Parlamentari Liberal ens vam presentar a les eleccions generals de l'any 2005 amb un programa que, en matèria econòmica i fiscal, fixava uns objectius molt clars:

elaborar una nova llei de societats amb claredat normativa;

donar obertura al capital estranger fins al 100% en tots els sectors actualment no presents en l'aparell productiu andorrà;

aplicar a aquestes societats de nova creació una fiscalitat directa, negociada prèviament, per a l'exportació de serveis sense retenció fiscal;

elaborar un pla comptable d'homologació internacional;

exigir transparència comptable i de l'origen dels capitals;

i continuar la cooperació amb la Unió Europea en matèria de blanqueig de diners perquè Andorra seguís essent un país que respecta les normes internacionals.

Aquest programa, que va esdevenir un compromís quan una gran part de la població d'aquest país hi va donar el suport amb el seu vot que va permetre renovar un Govern liberal, s'ha complert íntegrament durant aquests quatre anys de legislatura i, per tant, en aquest moment, en què es posa sobre la taula l'efectivitat d'aquesta feina, la conclusió no pot ser més que positiva. L'examen, si així se'n vol dir, creiem que l'hem aprovat. Deixo per als electors, com no pot ser d'altra manera, la nota final. Avui no és el dia de proclames electoralistes.

Avui toca en seu parlamentària donar la nostra opinió sobre la política de relacions exteriors en matèria fiscal i econòmica que el cap de Govern ens ha explicat i he de dir que la compartim i la recolzem plenament i no solament perquè som el grup que dóna suport al Govern, sinó perquè els fets són, com diu el Sr. Bartumeu, tossuts i, si es volen analitzar objectivament, demostren que s'ha seguit una política econòmica i fiscal correcta i positiva pels interessos d'Andorra, per aconseguir una societat pròspera, orientada al benestar de totes les persones, amb la capacitat d'adaptació a les condicions canviants i a les exigències europees que ja enuncïava en el nostre programa.

S'ha fet:

la Llei de societats, moderna i eficaç, votada per tots els membres d'aquesta Cambra;

la Llei de comptabilitat dels empresaris, igualment votada per unanimitat per aquesta Cambra.

Recordo aquí que el secretari general de l'OCDE, el Sr. Gurría, en declaracions recents, sí que deia que a Andorra li feia falta encara camí, però una de les coses que mencionava és que en matèria de comptabilitat, doncs, s'havien de fer passos. Per fer passos el primer que hi hauria d'haver és una Llei de comptabilitat privada amb un pla de comptabilitat. I això ho tenim. Sense això, no es pot continuar avançant.

S'ha fet:

la llei d'obertura d'inversions estrangeres, que encara que no va obtenir la unanimitat d'aquesta Cambra, sí que demostra la voluntat inequívoca d'obrir el país a nous sectors per diversificar l'economia, pel moment a activitats no presents, i que, en un futur, aquest Parlament podrà ampliar a altres sectors;

s'ha definit el mapa fiscal com ens ha explicat el Sr. cap de Govern: s'ha aprovat la Llei d'impostos especials, voluntat de reunificar els impostos

indirectes amb lleis que s'han entrat a tràmit parlamentari i aprovació per part del Govern del que ha de ser l'impost sobre els empresaris i la renda dels no residents.

En aquest sentit no puc compartir que es digui que s'han perdut quatre anys, sinó que jo crec que s'han guanyat quatre anys i s'ha fet una feina positiva i uns fonaments clars per portar el país cap on tots volem.

I paral·lelament a aquesta tasca legislativa, de caire intern, el Govern ha desplegat una intensa activitat exterior per explicar als nostres països veïns i a l'OCDE els passos que ens disposàvem a fer per sortir de la llista de països fiscals feta per Espanya l'any 1991 o de la llista de paradisos fiscals no cooperadors elaborada per l'OCDE a l'abril del 2002, oferint aprovar la legislació interna necessària per poder assolir els estàndards de transparència i d'intercanvi d'informació que ens demanen.

Prova d'aquests contactes són les diferents reunions bilaterals mantingudes amb el representant personal del copríncep francès, amb el Sr. Ángel Gurría, secretari general de l'OCDE i els seus serveis, amb el primer ministre francès i amb els ministres espanyols d'Economia i d'Hisenda i d'Exteriors entre el 15 d'octubre del 2007 i el 5 de febrer del 2009, -que el Sr. cap de Govern ens ha detallat-, i durant aquestes reunions, Andorra va exposar el procés de reforma econòmico-fiscal que estava portant a terme i la voluntat de signar convenis per eliminar la doble imposició, procés acollit favorablement pels nostres interlocutors. Fruit també d'aquest treball exterior ha estat la signatura de declaracions conjuntes amb Espanya, Portugal i Luxemburg, pels quals aquests països i Andorra confirmen la disposició per iniciar, quan el nou marc fiscal del Principat d'Andorra estigui plenament definit, les negociacions per a la signatura de convenis per evitar la doble imposició que continguin una clàusula d'intercanvi d'informació de naturalesa tributària que garanteixi el nivell adequat de cooperació administrativa per ambdues parts.

Recordo, també, aquí, que el Sr. Frémont quan va venir, ens va dir que per a ell, la normalització que Andorra havia de fer en aquest sentit era, justament, aquest procés: introduir un impost raonable, ortodox sobre les societats, i posteriorment signar aquests convenis de doble imposició que incorporen la clàusula d'intercanvi d'informació. Aquesta és la normalització que tothom jo crec que està d'acord en què el país ha d'anar, i la feina que s'ha fet ha anat en aquest sentit.

Per això, davant de la qualificació d'Andorra com a paradís fiscal no cooperador, sempre hem defensat que de les diferents possibilitats que Andorra tenia

per sortir d'aquesta llista i ser un país homologat també en aquesta matèria, la que convenia millor pels interessos del Principat és la que s'ha utilitzat: primerament, elaborar la normativa interna necessària amb la introducció al nostre país d'una fiscalitat ortodoxa des de la perspectiva de l'OCDE i dels nostres països veïns, com a pas previ i necessari per signar aquests convenis que evitin la doble imposició que incorporin una clàusula d'intercanvi d'informació de forma que, a canvi d'aquest intercanvi d'informació adequat en matèria tributària, se'ns supprimeixi la retenció fiscal que actualment penalitzen les exportacions de serveis a l'estranger, essencialment a Espanya i a França.

En aquesta línia, el Grup Parlamentari Liberal va introduir, també, fa poc, una esmena, finalment aprovada, a la Llei de cooperació penal internacional i de lluita contra el blanqueig de diners o valors producte de la delinqüència internacional per la qual, al marge de la col·laboració que Andorra ja presta en matèria de blanqueig, es facilita, també, informació en matèria tributària a sol·licitud prèvia d'una administració tributària d'un estat membre de l'OCDE, exclusivament a l'efecte de subministrar dades relatives a la titularitat, els administradors i la comptabilitat de societats andorranes i societats no residents que operin a Andorra a través d'una sucursal.

Aquest model s'ha de completar ara amb l'intercanvi en matèria financera i que afecta directament el secret bancari.

Davant d'aquesta situació, si bé no podem ignorar l'exigència o el toc d'atenció que darrerament se'ns ha tramès per accelerar la nostra cooperació internacional en matèria d'intercanvi d'informació en matèria fiscal amb una clara incidència en el secret bancari, tampoc no es pot desconèixer ni esborrar la feina feta en aquest sentit que ha estat avalada pels organismes internacionals i pels propis països veïns acceptant la bona direcció amb que ha actuat el Govern.

Per això, el Grup Parlamentari Liberal dóna el seu suport a la política econòmica i fiscal que el Govern ha desplegat fins a la data i està segur que durant el temps que resta de legislatura, durant aquests dos mesos, el cap de Govern i el Govern, no és que hagi de fer la feina que no s'ha fet durant quatre anys, que són afirmacions que s'han dit en aquest sentit, sinó, precisament, demostrar als països veïns i als interlocutors internacionals, començant per l'OCDE que té una reunió important el proper 2 d'abril, que Andorra ha fet els deures, ha avançat decididament en la cooperació internacional en matèria de frau fiscal i que, per tant, Andorra no mereix estar en la primera línia de foc dels països dits no cooperadors,

sinó, tot al contrari, en la dels països disposats a tenir uns nivells de transparència i d'intercanvi d'informació adequats per no ser en aquesta llista.

Finalment vull agrair el Sr. cap de Govern les paraules que ha dedicat al Consell i als parlaments, per les bones relacions que hi han hagut durant aquesta legislatura.

Gràcies senyor síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Jordana.

Sr. cap de Govern té el seu torn per respondre.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Ara, com que és l'última sessió, toca ser educat i agraït i m'ha agradat molt el que m'ha dit el Sr. de Haro, que sóc "un bon andorrà"... Des de la seva boca cregui que té una significació molt important per a mi i li estic molt agraït, i prenc nota de tot el que m'ha dit.

Al Sr. Tarrado li agraeixo també les seves paraules i tornar a recordar la cèlebre Taula d'Europa. Vull parlar una mica que són temes que porten diferents etiquetes però tot és el mateix. Però, la urgència primera era sortir de la llista dels paradisos fiscals que no necessàriament passa per trobar l'encaix a Europa perquè són debats que semblen els mateixos però són molt diferents. Però, sí que agraïm que reconegui que hi ha un inventari de feina feta important i que segurament sols els meus successors -o el meu successor- podrà sincerament -si és que és sincer- reconèixer aquesta feina feta i recollir-ne els fruits.

Sr. Bartumeu ja sap que és tradicional que tinguem dos visions completament separades i diferents de com veiem les coses i de com veiem la política. De tant en quant diu que no respecto al Consell General... jo crec que li podria dir el mateix però al revés. Aquí a l'article 50 que recorda els drets del Consell General, i el 72 que diu les funcions del Govern. Sempre m'envia aquests qualificatius: la miopia... A veure, la miopia, creguim que m'hi fixo molt i sóc molt atent i curós. Procuo reflexionar abans d'actuar. Si li semblo arrogant li demano disculpes, procuro més aviat passar pels andorrans que acostumaven a ser discrets i humils.

Diu que és el fracàs del Govern. Jo crec que amb tot el que he dit avui queda desmentit perquè el Govern té un nivell de diàleg excepcionalment bo amb França i amb Espanya.

Diu que és el vol gallinaci, la frase típicament repetida en molts hemicles, però nosaltres anem a

peu i toquem de peus a terra. També, aprofitant la circumstància del Carnaval que s'acaba, diu que li farà ser la realitat, justament el que hem fet és anar a ras de terra de les realitats perquè el comporta una obligació de coherència, de sinceritat i d'ortodòxia el que he dit "*real politik*", és a dir, els petits hem de ser realistes, no podem oblidar la nostra fragilitat i la nostra vulnerabilitat, però ha dit la frase que m'agrada que digui que és "que estem acostumats pel futur" el futur que començarà el 27 d'abril.

Repetim, i vostè ho ha dit molt bé, evitar la doble imposició. Tot l'esforç que ha fet aquest Govern és per col·locar simultàniament la lluita per sortir dels paradisos fiscals amb el procediment, el procediment correcte que és el conveni de la doble imposició, si no ens trobaríem que hauríem cedit la informació i per recuperar que s'aixeca la penalització d'un terç -el 33,33 % els pagaments vers Andorra dels serveis de França o el 25 % dels pagaments vers Espanya- s'haurien separat de la coincidència temporal i funcional en la negociació, llavors jo crec que si es cau en aquesta separació malament Andorra tindrà els triomfs necessaris per fer una bona negociació.

Bé, però, ens vam espantar quan vam sentir l'exministre socialista de Finances, Dominique Strauss Kahn que vol arreglar els paradisos fiscals amb dinamita... no sé, fa bastant respecte. Jo vaig sentir diumenge passat a la cimera d'Alemanya, dels líders europeus, que parlen de mesures contundents: el 33,33 % pels pagaments a Andorra creiem que és contundent i difícil que una economia pugui prosperar amb aquesta hipoteca.

Vostè diu que hem perdut credibilitat... Bé, això és una opinió i té tot el dret del món de persistir en aquesta opinió. Jo crec que avui he demostrat que Andorra té credibilitat i que aquest Govern ha treballat amb serietat, ortodòxia, transparència i amb objectius per un cop ben identificats des del principi i que no ens han mogut durant aquests quatre anys. I també confiança, creiem sincerament, que fins el que queda fins el 2 d'abril veurem, sincerament, si aquesta confiança que creiem que Andorra com a país necessita, si l'hem assolida o no.

Però, no vull pas entrar en el debat polític de com ha de ser la campanya, ni de com han de ser els principis majors dels acords nacionals de consens o del tipus que es vulgui. El que sí que per a mi és rellevant i fonamental és que el successor que hi haurà en aquesta cadira segur que, millor que ningú, apreciarà la feina que ha fet aquest Govern en les relacions exteriors, econòmiques i fiscals d'Andorra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. cap de Govern.

Entraríem doncs, ara, tal com estaria previst en aquest format, a les preguntes que qualsevol consellera o conseller vulgui formular.

Sr. Ricard de Haro?

El Sr. Ricard de Haro:

Gràcies Sr. síndic.

Sr. Pintat, jo sóc educat i agraït sempre... sempre, no només ara que és l'últim Consell, ho sóc sempre.

Els meus orígens castellans em fan tenir sempre molt present aquella dita de "*Es de bien nacido ser agradecido*", doncs, això ho tinc molt present jo sempre. I, educat, ho procuro ser, em puc equivocar però sempre ho sóc, per tant, em reitero amb el que ha dit.

Bé, aquí la gran majoria hem parlat que aquí encara no volen començar la campanya... que encara no hi ha la campanya... i tal, i tothom va deixant alguna falca, saps? Ningú vol... i ara no toca... perquè la Llei... però, anem-li fotent!

M'agrada el debat a tots els nivells. M'agrada el debat i m'agrada perquè crec que aquí és el lloc per debatre, no? Enriquidor... debat enriquidor. No m'agraden els mítings particulars siguin de qui siguin.

Jo crec que aquí hi ha un debat viu encara, el que passa és que no centrem el debat aquest amb el que s'ha fet... no el centrem. Per a vostè és el millor del món, per a vostès és el millor del món, i per a aquests d'aquí, doncs, em sembla que no ho és tant. Però oblidem-nos d'aquests i d'aquells. Anem a mirar l'avaluació que ja hem passat. Anem a mirar la situació, la realitat amb la que avui ens enfrontem, i la realitat és una; vostè la pintarà del color que vulgui però és una. I jo crec... he sentit crides al consens, he sentit... jo crec que aquí no hi ha ningú, no hi ha cap membre d'aquesta Sala, de tota aquesta Sala, que vulgui res de dolent per a Andorra, no? El que passa és que cadascú empra, i utilitza, i va pel camí que creu que és el millor.

Em torno a reiterar amb l'exigència que li he fet adés. Molta cura... molta cura! Més cura! Allò que aquest país sempre ha tingut en moltíssims aspectes, que ho hem perdut i que ens han portat a no anar tan bé, que és la prevenció, el prevenir, faci-ho!... faci-ho!

Anem a la humilitat, anem a fer l'andorrà on calgui sense el sentit pejoratiu que aquesta expressió ha derivat en els últims temps, que ens ha canviat fins i tot la definició de fer l'andorrà en molts diccionaris. Anem, i som qui som, tots sabem qui som, on podem

anar i en quina mesura, sobretot mesura... mesura i cura. Miri! -i se m'emprenyaran alguns, i és així, és que se m'emprenyaran o s'enfadaran-, escolti! procuri no fer política partidista... procuri-ho; procuri fer país. N'estic convençut que ho farà i que, a més, ho farà de sentiment, però amb molta cura! És que la realitat és aquesta. Tingui molta cura. Oblidi's, s'ha tret de sobre aquesta responsabilitat de ser candidat... fantàstic!, i no ho dic en un altre sentit, sinó dic "fantàstic" perquè em convé que vostè tingui el cap lúcid, i tal. Jo tinc els meus dubtes, i és lícit per part meua que tingui els meus dubtes que vostè en dos mesos pugui arreglar alguna cosa. Però jo, li demano una cosa: no ho espatlli més!

Gràcies.

El Sr. síndic general:

El Govern vol contestar o intervenir?

Hi hauria alguna altra intervenció per part dels consellers o de les conselleres generals?

Sr. Francesc Rodríguez teniu la paraula.

El Sr. Francesc Rodríguez:

Bé, només per un petit aclariment motivat per la intervenció del president del Grup Parlamentari Liberal.

El nostre grup, almenys quan va rebre al Sr. Frémont el divendres dia 13 passat -i no crec que el Sr. Frémont fes un discurs en funció del grup parlamentari o de l'interlocutor que tenia al davant-, el que va deixar clar és que... -no solament al copríncep perquè no s'hi va referir, penso jo, no al copríncep sinó a Europa-, el que es vol són lleis de veritat.

Avui s'ha parlat -ha començat el cap de Govern i el Sr. Jordana ha insistit-, de l'aprovació de lleis per part del Govern. D'aquestes lleis els nostres interlocutors ens han dit, almenys a nosaltres, que per a ells no són bones, que les que són bones són les que han votat aquest Consell i que després han estat signades pels coprínceps i han estat publicades al BOPA; i d'alguna manera també va dir -bé, no d'alguna manera sinó força clar, entenc jo-... el cap de Govern fa un moment en la seva resposta ha dit que no s'han mogut en aquests quatre anys, una mica és el que ens va recriminar... no recriminar sinó transmetre la sensació que hi havia a Europa és precisament que no ens hem mogut durant aquests quatre anys. Que en funció dels canvis i dels esdeveniments potser la línia s'havia d'haver mogut, cosa que no s'ha fet.

Només volia fer aquests aclariments, insisteixo, perquè no crec que el discurs fos diferent per a tots. Per tant, tot això ho sabíem.

D'altra banda, el cap de Govern ens ha dit avui que el dia 30 d'abril de l'any passat es presenta un document a l'OCDE, però l'existència d'aquest document fefaent l'he coneguda avui, i de forma extraoficial fa uns dies quan el cap de Govern ho va deixar anar a la premsa, per tant, tampoc podem valorar una documentació que no coneixem, una documentació que no sabem que s'ha presentat.

Res més. Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Rodríguez.

Sr. cap de Govern?

El Sr. cap de Govern:

Només a la meua rèplica voldria excusar-me i, doncs, voldria acabar agraint al Sr. president del Grup Parlamentari Liberal el seu recolzament, la seva força i la seva ajuda tot al llarg d'aquesta legislatura i que, realment, ha estat un plaer treballar al seu costat.

Gràcies Sr. síndic. És tot.

El Sr. síndic general:

Entraríem, si hi ha alguna altra intervenció.

Sr. Jordana.

El Sr. Jordi Jordana:

No, a veure, és per contestar referent al que ha dit el Sr. Rodríguez.

A veure, no crec que hi haguessin discursos diferents. Jo coincideixo amb que les lleis, és clar, mentre no es publiquin i s'aprovin doncs, no estan en vigor. I, el Sr. Frémont sí que ens va dir que volia textos legals a partir del juny... això sembla! però, el que també ens va dir, almenys és el que jo vaig entendre, és que la normalització en aquest tema d'Andorra, la normalització com tots els països més o menys fan és normalitzar aquesta situació posant un impost de societats o d'empresaris, com es vulgui, i posteriorment firmar convenis de doble imposició amb intercanvi d'informació. Jo entenc que és aquesta la lectura que ens va fer.

El que sí que és veritat és que ens dedica com a signe de bona voluntat, suggeria, que a partir del mes de juny -que això li tocarà, al mes de juny, decidir a aquesta Cambra- que s'havia d'aixecar, de cop, el secret bancari i començar a intercanviar informació

d'acord amb el model de l'OCDE, i aquí és on està una mica el problema. És que sembla que se'ns demani aquesta exigència penalitzant una mica a Andorra perquè no ha fet els deures. Això és el que vam entendre nosaltres. Llavors, la missió d'aquest Consell d'avui és explicar: a veure, què ha fet Andorra? Què ha fet el Govern? Però, no el Govern lliberal sinó el Govern del país, com parlava el Sr. de Haro: "Fem país", doncs, molt bé, fem país. Ha fet alguna cosa el Govern durant aquests dos anys en aquesta direcció? Doncs, aquí es tracta d'explicar el que ha fet. El Sr. cap de Govern ha explicat quina línia ha seguit i nosaltres la compartim. I quina línia s'ha seguit? És que no es pot dir que no s'ha fet res... S'han posat els fonaments d'unes lleis concretes necessàries com per poder tenir un volum de legislació interna amb texts aprovats (comptabilitats, societats, impostos...), doncs, amb mesura per anar cap a aquest camí del conveni de doble imposició amb intercanvi d'informació. Perquè a mi m'ha semblat una mica que, és clar, que de l'exposició del Sr. Bartumeu... Home, és veritat que ens prenen i totes les visions semblen que van cap a què tots els països del món estrenyeran fort els paradisos fiscals, i està pendent una reunió el 2 d'abril, de la qual sembla que no tenim sortida... És clar, si sembla que no tenim sortida i que la solució passa per aixecar purament i simplement el secret bancari, doncs, jo em resisteixo a creure... jo no dic... jo no dic que vostès diguin això!, jo dic que la impressió que jo puc traure és que, és clar, sembla que no tenim cap més remei ni cap més sortida que plegar-nos a aquestes pressions tan fortes que hi ha. Nosaltres diem que hem fet una feina amb el Govern doncs, justament en el camí que se'ns avalava per sortir, per oferir transparència i intercanvi d'informació d'acord amb un camí que s'ha anat seguint. Aquesta és la nostra qüestió i, repeteixo, estem avui aquí per avalar, o no, la política del Govern en aquest sentit, i el grup parlamentari la comparteix i creu que durant aquests anys ha estat la correcta.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Jordana.

El Govern vol intervenir?

Sr. Jaume Bartumeu hauria demanat la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

El conseller Sr. Ricard de Haro li deia al Sr. cap de Govern: "*Per favor, no ho espatlli més*"... Ara el conseller Jordi Jordana, president del Grup

Parlamentari Liberal, fa com li correspon i ho fa força bé, la seva missió de defensar al Govern sobre el que ha fet i intentar explicar també el que no ha fet.

Miri, avui aquesta sessió que havia de servir per moltes coses, dissortadament ja ha servit per espatllar una mica més la credibilitat de les institucions, i m'explicaré: jo no havia vist mai que un govern -i jo crec que no s'ha vist mai en un parlament del nostre entorn-, agafi unes notes confidencials i internes del Govern que no són actes signades per l'altra part i comparegui públicament i les llegeixi, i m'explico.

Això, el Sr. cap de Govern ja ho ha fet repetides vegades, va anar aquest mes de gener a veure el comissari Almunia i va sortir i va parlar per ell i pel comissari Almunia. Després el comissari Almunia va anar a Barcelona i quan li van preguntar, va haver de dir que Andorra no havia fet els deures -quan ell no havia volgut fer declaracions, segur que per no fer mal a Andorra...-; el cap de Govern va anar al mes de gener a veure el vicepresident Solbes, i també, al sortir, va fer les respostes seves i les del Sr. Solbes -que tampoc no havia volgut fer declaracions... I així un llarg etcètera. Però és que avui resulta que ve aquí i ens diu: *"Reunió al gener amb el vicepresident Solbes"*, agafa una nota que han fet normalment tots els governs i que fan segurament alguns grups parlamentaris -almenys el nostre ho fa, que és un recull de com ha anat una reunió-, i diu: *"Solbes diu..."*, pam!... Bé, després diu: *"El 5 de febrer, reunió Moratinos-Mateu. Moratinos afirma..."*, pam!; *"El 16 d'octubre del 2007, OCDE, reunió amb el Sr. Gurría. El Sr. Gurría manifesta..."*; *"El Sr. Saint-Amans intervé per dir..."*.

Miri, això no és seriós. No és seriós i com que això tindrà transcendència, doncs, sàpiga que no ha servit, segur, per arreglar res sinó que la preocupació del conseller Ricard de Haro jo crec que va en la bona línia. Mai s'havia vist que notes confidencials del Govern es facin públiques per intentar salvar una estratègia que jo considero equivocada, això no ho ha fet mai cap cap de Govern, i n'hem tingut uns quants en aquest país, o no ho havia fet mai fins avui.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Bartumeu.

El Govern vol intervenir?

Hi hauria alguna altra intervenció?

Doncs, si no hi ha cap més intervenció permeteu-me aprofitar aquesta última sessió amb la qual voldria

adreçar unes breus paraules com a cloenda, que de ben segur serà, d'aquesta legislatura.

En primer lloc voldria expressar un sincer agraïment, que crec compartir també amb la subsíndica general pel compromís de totes les conselleres i de tots els consellers generals que heu demostrat al llarg d'aquests quatre anys en pro del nostre país, i també en pro de la institució del Consell General.

Junts hem passat moments de debat, moments de resolucions, d'intervencions i d'acords, motiu que m'impulsa a afirmar l'alt grau d'implicació de totes les persones que durant aquesta legislatura hem tingut la distinció de poder servir al nostre país en un lloc tan rellevant del Consell General.

Queden pocs dies per la dissolució d'aquesta Cambra. Cadascú de nosaltres emprendre un camí diferent. Us desitjo, doncs, molts encerts a totes i a tots per la vostra elecció, i estic convençut que l'experiència i les vivències que hem compartit plegats ens ajudaran a guardar en el record de la nostra memòria la contribució per al progrés que hem pogut aportar al nostre estimat país.

Crec, també parlar en nom de tots els aquí presents, per formular un desig, un desig per als propers electes, un desig de diàleg, de consens, de sentit comú i sobretot de molta sort.

Senyores i senyors consellers generals, gràcies per tot.

S'aixeca la sessió.

(Són les 12.22h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 1,20 €
Subscripcions: Tel. 877877